

NOBILI ET ERVDITO VIRO
EMONDO DE LAIGE, REGIS IN

Supremo Senatu Parisiensi Consiliario, & Cœ-
nobiorum B. Mariæ de Fontenayo, necnon S.

Memnij, & de Miserayo Abbati, ANTON.

MIZALDVS Monlucienfis,

S. P. D.

LV TARCHVS scriptor

gravis, atque omni iudicio

πολιτισῶς elegans, tra-

dit, Clarissime Senator,

idemque Abbas erudite,

negociatorē quendā Chii

vinum multum, primæq;

bonitatis vendidisse: sibi

que acidum & in vap-

pam deprauatum selegisse, ac in vsum quotidianum re-

seruasse. Cuius seruus, qui ab eo forte recesserat, inter-

rogatus, qua impulsus causa dominum reliquisset: Quia

(respondit) cum in manibus bona quamplurima & præ-

stantissima haberet, mala tamen & deteriora queq; bo-

nis præferebat. Serui huius apophthegmate planè phi-

losophico excitatus, ceu quodam classico, circumspèctè

providendum mihi duxi, ne simili nota inurerer, similiue

infamia notarer quæ sordidus iste negociator δ. νο πώλῃς.

Quod ne hic mihi contingeret, mala scilicet, & malos,

bonis indoctos doctis, & ignobiles nobilibus præferendo:

precium operæ facturum me putavi, si posthabita igno-

bilium & popularium fece (ceu vino quodam in

A 2

vappam

vappam deprauato, & vt loquitur Plautus, edentulo & infuscato) te vnum de multis, Vir ornatis, feligerem in propugnatores, patronum et susceptore Hortensis huius historie nostre. Quae sicuti in tuo nomine foras prodit, & varie aucta ac locupletata, incredibilem, mira cum iucunditate & delectatione, fructum quibusuis pollicetur, ita anxie à te petit & postulat, vt tibi nuncupatam istam voluntatem, aut, si mauis, voluntariam & propensam nuncupationem hanc boni consulas. Quam vt audentius, ne dicam ardentius, aggrederer, tibi quae adscriberem, ad id incendij frigidam, vt aiunt, non mediocriter suffudit, rarus ille animi tui candor, & non vulgaris modestia, qua literarij nominis professores omnes libenter excipis, libentius audis, & libentissime iuuas. Accedit ad haec, natale solum, & patria: quae, vt vtriusque nostrum communis est, ita mutuum amorem conciliet oportet. Nec temerè, mea quidem sententia, habetur enim hac velut parens et mater altera: ob idque indigenas omnes, & αὐτόχθονας, ceu fratres, nescio qua inuicem dulcedine vincit, & immemores non sinit esse sui. Quod latetis nescio quid energiae illa habeat, à Luciano vtriusque adumbratū his verbis, τῆς πατρίδος καὶ νόε λαμπρότερος ὁ φθισέτω τοῦ πατρῴους πυρός, id est, Patria fumus luculentior videtur aliorum igni. Hinc sanè frequens fuit multis admiratione, & iusta aduersum me obiurgatio, quod te tantum Senatorem, tamque illustrem virum, & celebre Borbonorum nostrorum ornamentum, lucubrationum mearum in auctoritate & fructu non dignarer, ac parum consultiè tacitum relinquerem, meritoque honore priuarem. In quo, re vera, culpam meam libenter agnosco &

accu-

NVNCVPATORIA.

accuso: tantum abest vt auertere aut pratexere, vel in rem quampiam illam conuertere satagam: nisi quodd verebar laudes tuas, vt cum Horatio loquar, culpa detere ingenij. Vt vt fuerit, quicquid anteà imprudēter omisum et commissum fuit, in posterū, si diuina fauerint numina, multo cum scēnore resarciatur. Plura dicere constitueram, nisi voluntatem eam & propositum mihi inuidisset Heliodorus, tradens, longæ orationi comitem plerunque esse vanitatem & fastidium. Feliciter itaque valebis, Senator inculpatissime, idemquē Abbas vigilantissime: Quem & mihi, & patriæ, doctisque omnibus, incolumem seruare dignetur ille sine quo est

omnis medicina venenum. Lutetia,

Idibus Augusti, 1574.

†

3

LECTORI